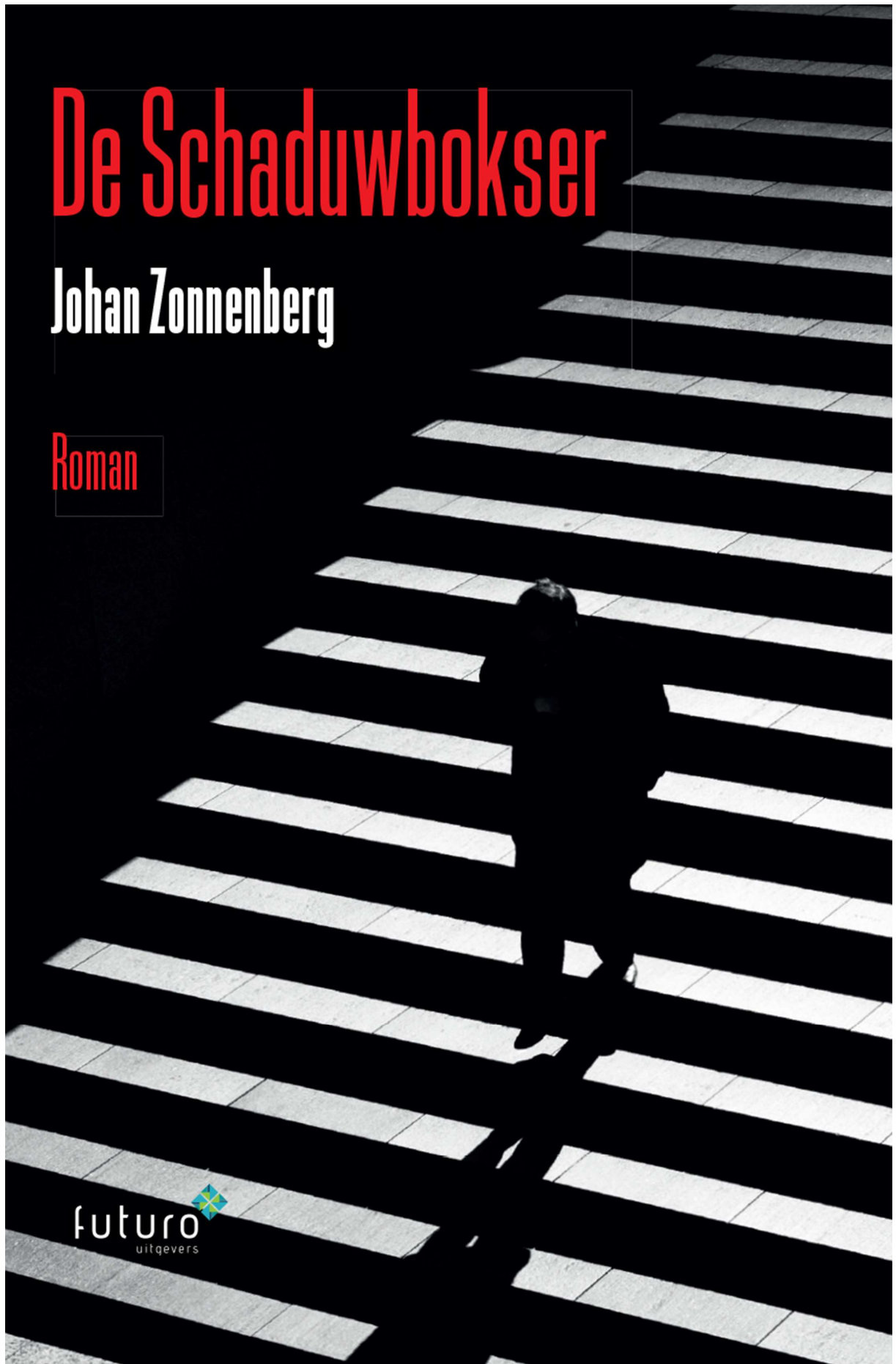

De Schaduwbokser

Johan Zonnenberg

Roman

futuro
uitgevers

Leesfragment uit De Schaduwbokser van Johan Zonnenberg

Een fragment uit hoofdstuk 30, pagina 140

Wat is een moeder? Victor heeft zich die vraag talloze keren gesteld en is steeds bij hetzelfde antwoord uitgekomen: een moeder is iemand bij wie je schuilt als het donker je bedreigt. En deze moeder? Iemand die je met het donker bedreigt, je er in opsluit, ook letterlijk.

Hij voelt zich overvallen door een hoos aan herinneringen. Een felle hagelbui stort zich volledig leeg op zijn blote hoofd. Van alle kanten komt het op hem af, zelfs via de grond ketsen de hagelstenen pijnlijk tegen hem aan.

Victor voelt weer de beklemming toen hij als klein jochie 's nachts dacht dat er iemand op z'n kamer was. Doodeng! schiet het door hem heen. Toen hij bij z'n moeders bed kwam, werd hij door haar rechtstreeks teruggestuurd. De volgende nacht werd hij in een kruipzak vastgelegd. Nog steeds vindt hij op z'n buik slapen een luxe.

En die ene dag aan het strand dat hij verschrikkelijk verbrandde doordat ze hem met een vochtinbrengende crème had ingesmeerd in plaats van met zonnebrandolie. Hij was er dagen ziek van.

'Ja, ik kan niet overal op letten,' had ze gemopperd. 'Je moet wel een beetje flink zijn, hoor.' Dat doet Victor aan nog een stranddag denken, een paar jaar later. Hij was gaan zwemmen, terwijl hij z'n A nog niet had.

'Victor, kom terug, kom onmiddellijk terug!' schreeuwde ze aan de waterlijn. Hij was blijven zwemmen, meer en meer zee tussen haar en hem. Getoeter en plotseling de houdgreep van de kustwacht die Victor naar het strand terugbracht, hem met verwijtende blik aan z'n moeder teruggaf, en haar en de vele omstanders nogmaals luidkeels attendeerde op de gevaarlijke stroming. Hij weet het nog: terwijl hij rillend en blauw van de kou zat bij te komen, snauwde ze naar hem: 'Wat bezielde je?! Je kan niet eens goed zwemmen!'

Hij zei niets terug. Wat kon hij zeggen? Dat het gemakkelijker was om door te zwemmen dan terug te gaan?

En toen hij leerde fietsen, zonder zijwieltjes. 'Hoe meer je valt, des te sneller je leert.' Het klonk als een levensles, maar wel een die hem kapotte knieën en geschaafde ellebogen opleverde.

De wc-scènes. Victor moet er alsnog om lachen nu hij dat weer boven haalt. Toen hij groter was, zocht hij rust door op de wc te gaan zitten.

'Wat zit je daar te doen?'

'Te poepen.'

Moeder die probeerde de deur open te doen, maar die zat veilig op slot. Zei dan met haar neus in de kier van de deur: 'Ik ruik niks.'

Hij steunde, zogenaamd omdat hij zat te persen.

'Je trekt straks niet door. Ik wil het zien.'

Dan trok hij toch door, deed de deur open en zei met een schuldig gezicht: 'Sorry, ik vergat om niet door te trekken.'

Ze snoof in het toilet, waar niets te ruiken viel, draaide zich om en gaf hem een kledder in z'n gezicht: 'Stinkjoch!'

Maar dat was ik nou juist niet, grinnikt hij nog na.